

REVISTA ORĂȘTIEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe 1/2 an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 10 fr. la an.
Manuscrise nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITOR AL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERTIUNILE:

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a 2-a oară 5 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr.
Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sînt a se trimite la adresa: „Minerva” institut tipografic în Orăștie (Szászváros).

Ce vom face?

Ținuta noastră față de viitoarele alegeri parlamentare, este la tot cazul una dintre cele mai arzătoare chestii ce preocupă de prezent pe toți Români, căci o nouă direcție se ivește în politica noastră de până acuma.

»Tribuna Poporului« dela Arad a publicat anume 4 articoli consecutivi, sub titlul »Ideea apropierei politice între Maghiari și Români«, din care reiese, că cea mai sănătoasă politică ce am putea s'o urmăm pe viitor, ar fi ca să părăsim pasivitatea și să luptăm pentru a ajunge în parlament și acolo să ducem lupta pentru revendicările drepturilor noastre naționale.

Această schimbare politică s'a făcut de-o parte în urma promisiunii date de prim-ministrul Széll, când a ajuns în fruntea guvernului, zicând că va guverna șteara după lege, drept și dreptate. Și astfel este deci speranța, că Români vor putea fi aleși în cercurile lor fără a se comite vre-un abus administrativ. De altă parte, fiindcă chiar și interesele regatului român cu monarhia noastră pretind, ca conflictul dintre Români și Maghiari să dispară, și în locul lui să domineze frățietatea și buna înțelegere.

Pasivitatea, zice »Trib. Pop.«, nu a fost decretată pentru totdeauna, ci ea a fost impusă numai de niște împrejurări nefavorabile pentru noi Români, și deci ar fi greșit, ca noi, dacă ni-se dă privilegiu a lua parte la viața publică a statului, să o susținem și pe mai departe.

Adevărat, că de fapt încă nu s'a întreprins nici un pas pentru aceasta nici de conducătorii »Trib. Pop.«, ci ei au dat publicității numai o idee, pentru-ca publicul să o judece și să-și

spună părerea asupra ei și deci nu li-se poate imputa, că ei ar fi călcat hotărârile conferențelor naționale, în cari s'a decretat pasivitatea, cum o face aceasta »Tribuna« din Sibiu, care acum din nou se năpustește asupra tuturor celor-ce încungioară foaia dela Arad.

De altcum de această chestie se ocupă și ziarele străine. Chiar și marele ziar belgian »L'Independance Belge« încă a publicat un articol privitor la ținuta noastră pe viitor.

Nu voim deocamdată nici a aproba nici a desaproba această direcție a »Trib. Pop.«, căci se vor afla ei alții mai competenți, cari vor judeca serios asupra acestei chestii și își vor spune cuvântul.

Drept, că înainte de toate, guvernul lui Széll trebuie să ne dovedească, că-și împlinește promisiunile făcute când cu venirea lui la putere, căci până acum încă cu nimic n'a dovedit aceasta, ci din contră a purces și el tot pe calea antecesorilor sei. Și așa credem, că numai cu una cu două nici Aradani nu se vor înfrăți cu Maghiarii, ci se vor nisui a căuta calea cea mai netedă, prin care să se delătore conflictul dintre Români și Maghiari. Și totodată credem și aceea, că nici »Tribuna«, nu va aștepta ca guvernul să-și pună de bunăvoie autonomia Transilvaniei în mâni, fără a duce vre-o luptă în sau afară de parlament, cum o face aceasta acum de 4 ani de zile.

Dacă cumva și dnii din jurul »Tribunei« au vre-un plan în perspectivă, mai bun decât ideea propagată de Aradani, să iese și ei pe față cu el și să-și supună judecării publicului.

Dar' după cele experiate până acum prea sunt mici și slabi d-lor, pentru a putea da o direcție sănătoasă unui popor întreg. Ear' a mai urma pe calea pe care merge astăzi »Tribuna«, este a

sta și pe mai departe cu mâinile în sîn și a privi cum guvernul negenat de nimeni ne despoaie astăzi de unul, mâne de alt drept al nostru, fără a i-se pune vre-o pedecă.

Această stare de lucruri însă nu mai poate și nu-î permis să mai dăinuiască, dacă și numai un pic de simțământ național se mai află în noi. Cu tot dinadinsul trebuie căutată calea, care ne-ar putea asigura viitorul, ori-care ar fi aceea.

Și așa credem, că bărbații politici ai nostri o vor și afla, fără a vătămă cătuși de puțin interesele noastre naționale.

A venit și rindul Sașilor. Ministrul-president Széll a dat cu data de 1 August a. c. sub nr. 82290 o ordinațiune, prin care Sașilor li-se interzice folosirea flamurei lor naționale roșu-venēt.

Fiind însă roșu-venēt și colorile comitatului și orașului Brașov, ordinațiunea concede, ca autoritățile comitatense și orașenești, cu ocasiunea vre-unei festivități, să arboreze și steagul roșu-venēt, dar' și atunci numai așa, dacă și cel maghiar e arborat în număr tot atât de mare. Cine s'ar abate dela această ordonanță se va pedepsi cu arest până la 15 zile și pedeapsă de bani până la 100 fl. Folosirea colorilor roșu-venēt pentru particulari, e de tot interzisă.

Din Bucovina.

Soartea fraților nostri Bucovineni devine tot mai grea. Sunt persecutați pe toate terenele. Ziarul partidului național din Bucovina, »Patria«, a fost în scurt timp de 28-ori confiscat. Un lucru acesta ne mai pomenit față de ziaristica noastră.

În timpul din urmă s'a pornit însă o goană turbată și contra tuturor ace-

lora, cari »au curagiul« a purta tricolorul românesc.

»Patria« dela 1 Sept. n., ocupându-se cu tricolorul, scrie următoarele:

Tricolorul roșu-galben-albastru este simbolul individualității naționale a tuturor Românilor din toate țările locuite de Români, și precum fiecare popor este în drept să se afirme ca individualitate națională între limitele statului, din care face parte, nu poate nici un reson de stat împedeca poporul, ca să manifesteze apartinerea la o anumită naționalitate prin purtarea simbolului în colorii, care reprezintă această individualitate națională. Fiecare popor din monarhia noastră constituie câte o individualitate națională, și în calitatea aceasta își are colorile sale naționale, pe cari le poartă în public, de câte ori i-se pare potrivit să facă aceasta. Nu înțelegem deci, ce motiv poate duce pe guvernul nostru, când nu admit Românilor, ceea-ce este în drept a face ori-ce popor.

Ni-se va răspunde, că tricolorul național este inadmisibil, fiindcă constituie totodată și simbolul statului independent român, și prin urmare conține veleități periculoase pentru adevăratul patriotism.

Lăsăm de-ocamdată la o parte cestiunea de este adevărat sau nu, că colorile coincid, și presupunând ca coincid, ne întrebăm de este în drept un guvern să ne interzică purtarea unor anumite colorii pe simplul motiv, că aceste sunt indentice cu colorile unui stat străin? Răspunsul este evident negativ, căci dacă ar fi inadmisibilă purtarea unor colorii, cari sunt totodată și colorile unui stat străin, atunci ar trebui să se interzică și celorlalte popoare din monarhie purtarea colorilor naționale, căci toate coincid cu colorii de-ale statelor vecine.

Dar' până când altor popoare le este permis a purta publice colorii, cari coincid cu colorile unui stat străin, nu este earăși neînțeleș, de ce să fie chiar Românilor interzis tricolorul, pe cuvânt, că coincide cu colorile oficiale ale statului român?!

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘTIEI“

O IUBIRE!

Cu patimă el o iubește
Căci e a lui aleasă,
Și totuși dragostea le este
Și-acum neînțeleasă!

Și zile trec și nu mai știu
Nimic ce să petrece,
Pe el în drum îl întâlnesc
Și-i trist, adânc și rece!

L'am întrebat să-și știu durerea
De care el e stăpânit,
Și 'n scurte vorbe îmi răspunde:
»Mai binî de-aș fi murit!«

»Să-ți spun durerea mea întreagă
Și traiul meu cel obosit,
Doar' mă pricepi tu când îți zic:
Căci sunt nefericit!«

(Hunedoara)

Nicu.

„Fii fericit“

Nu departe de dealul Craiului, în comitatul Bihorului, unde a domnit oare-când Mariot, într'o livadă frumoasă, aproape de drumul de fier lângă Crișul repede, va întâlni călătorul un sat românesc, dragălaș, cu biserică și școală frumoasă, popor harnic, muncitor, care cu drept se poate numi fala acestui ținut. Aproape de sat se întinde o pădure frumoasă, în marginea căreia este un stejar mare cu crengile încovoiate spre pământ, ear' sub umbra lui un mormânt vechiu cu o cruce, pe care se ved scrisse cuvintele: »Fii fericit«.

Nimenea nu știe cine zace în acest mormânt, sub umbra stejarilor, departe de morminți. Nimeni nu-l cercetează, nimeni nu-l jelește, ci numai la înserat și în zori de zi se pogoară pe cruce câte-o păsărică cu jale ciripind, par'că ar voi să zică: Eu știu cine zace acolo și ce durere a avut. Numai noaptea, când toată natura e în liniște, se observă din când în când o ființă, îmbrățișând crucea și cu vaet plângend.

Așa povestesc călătorii, nimenea însă nu știe cine e acea ființă și pentru-ce plânge. Poate e o ființă cerească și a venit pe pământ, ca se deplângă pe acei morți, cari n'au cîine să-și jelească.

Doamne, multe lacrimi conțin doi ochi. Când ne vine o supărare, ori durere, adeseori ne ștergem ochii, dar' lacrimile tot vin, isvorîsc, curg și earăși le ștergem, ear' când am isprăvit cu șterșul lacrimilor, ne aflăm la mormânt. Și oare ce ar fi de bietul om, dacă nu ar putea plânge, poate și inima i-ar crepa de dureri?

În satul numit trăia o văduvă bătrână, care era în stare bună și nu avea decât o singură fetiță, pe frumoasa Măriuța. Ea era podoaba casei și fericirea mamei sale. În tot satul Măriuța era cea mai frumoasă, mai dragălașă și pentru ochii ei cei negri, cari străluciau ca stelele, nu numai tineri din sat, ci și din alte depărtări cercetau adese-ori casa bătrânei văduve.

Mulți tineri s'au luptat pentru ochii Măriuței, dar' norocul l'a avut George, fiul unui om avut și de cinste. George era cătană și sluja la regimentul 37. El știa carte, pentru-că părinții sei l'au purtat la școală și bucuros au plătit pentru el, numai ca să învețe și să se poată feriți.

Și George era acum fericit, Măriuța îi întinse într'o dimineață mâna, se uita în ochii lui și-i zise zimbînd: George, de acum înainte inima mea este a tal!

Ziua cununiei se apropia, părinții se pregăteau de nuntă mare și aleasă. Soartea însă

altfel a voit. Sosise veste de bătae. În Bosnia, țeară turcească, 90 de husari împărătești până acum au și căzut. O parte de ostași împărătești trecuseră Dunărea și la N. așteptau pe rezerviști. Vaetele, țipetele ca fulgerul străbat prin țeară. Regimentul 37 e chemat la arme; fetele, nevestele și măicuțele plâng și se tânguesc, pentru-că trebuie să se despartă de dragălașii lor. Bătrânii îmbărbătează pe feciorii întristați: Meargă! ei sunt apărătorii țării!

George se gata, sărută mireasa și pleacă Ostașul român își iubește arma și draguța, ca sufletul său: cu una voește a trăi, pentru alta a muri. Aceste însușiri le avea și George.

Cu inima plină de durere a plecat de-acasă și supărat privea înapoi spre satul și spre casa părinților sei. Măriuța l'a petrecut până la stejarul cel mare, vorbind pe cale tot despre dragoste și vitejie. Încă un minut și cei doi tineri trebuie să se despartă. După-ce sub stejar odichniră puțin, George îmbrățișându-și mireasa, îi zise: Fii fericită, Măriuță! Eu voi lupta cu bărbăție în bătălie, dar' gândul îmi va fi la tine. De voi scăpa cu viață, mă vei avea și vei fi mândră de mine, ear' dacă soartea va rânduî să cad, tu ține-mă în amintire plăcută, și nu uita, că te-am iubit.

Măriuța nu-î putu grăi nimic, că o înă-

